

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 123.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939684976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

men for at høre hende tale; og overrasket over den Betydning han gav hendes Ord, fik hun selv for første Gang en Anelse om den Skat hendes dunkle, men rige og dybe Tankeliv gjemte. Hun saae forundret op til ham, som til en Troldmand der efterhaanden som hun frygtsomt udtrykte sin Følelses Bevidsthed i Ord, forvandlede den til Tanker. »Hvilken Rigdom maa der ikke være i hans egen Sjæl, siden han kan finde saameget i min, som jeg selv ikke drømte om at eiel!» tænkte hun med Beundring.

Men skjøndt Viggo lod sig henrive af det første uimodstaelige Indtryk af Minonas Elskværdighed, var han ikke beseiret! den stærkeste Fordom hvormed han nærmede sig dette Sted var kun et Øieblik glemt, men vaagnede saameget heftigere. Da Helene kom ind, forsvandt Smilet paa hans Ansigt – det fortrød ham at han havde befundet sig saa vel i hendes Huus. Hans pludselige Forstemthed frembragte en lignende Stenning hos de Andre; Minona vendte sig fra ham, og begyndte at hviske til Helene med indsnigende Ømhed. Det ærgrede Viggo, og idet hans Misfornøielse røbede sig i hver Mine nærmede han sig Helene for at afbryde Minonas fortrolige Meddelelse, og begyndte en Conversation med en kold og afmaalt Høflighed der var meget forskjellig fra hans sædvanlige Maade at tale paa, og ingen Gjenklang fandt i Helenes milde og velvillige Svar. Minona var forundret og bedrøvet, men hendes Stolthed, der altid opflammedes naar der blev gjort nogen, hun elskede, Uret, kom hende tilhjælp. Hun bemægtigede sig Conversationen paa Helenes Vegne, og mødte ham nu med samme Kulde – men større Finhed, med større Selvbeherskelse – men samme skjulte Bitterhed. Nu forstod Viggo hvilken Aand der havde besjælet hende da hun skrev Brevet! »Vil hun tvinge mig til at antage en fortrolig Tone mod Helene? stiller hun Betingelser? Er det Coquetterie eller Vrede?» tænkte han idet han betragtede hende med et gjennemboerende Blik – hun saae ud af Vinduet og gjorde en ligegyldig Bemærkning om Veiret, men da hun idetsamme fik Øie paa Otto Frank og Virginie, der kom gaaende ad Skovstien, forsvandt hendes Damerøven ligesaa hurtigt som det var paataget, og hun løb med et Glædesudbrud ud at modtage dem. Havde Minona været coquet, vilde hun fuldendt sin Hævn ved at vedblive i sin Damerolle ligeoverfor Viggo, saalænge Otto Frank var tilstede; det følte han, og

iagttog hende med en Blanding af Tvivl og Smerte da hun omfavnede Virginie og med en yndig Venlighed rakte Otto Haanden. Men idersamme nærmede hun sig, saae op til ham med et bedrøvet, bebreidende Blik, der gik ham dybt til Hjerte, og strakte tvivlraadigt Haanden ud imod ham – han trykkede den heftigt. »Viggo! det er ogsaa dine Venner!« udbød hun med sin naturlige bløde, kjærlige Stemme, idet hun førte ham hen til dem. Han var afvæbnet – og lykkelig. Der var hele den øvrige Dag noget hjerteligt og varmt i hans Væsen, som rigtignok viste sig meest naar han talte til Minona, men som dog udstrakte sig til Enhver, han kom i Berøring med. Virginie Frank følte det, og fandt ham endnu elskværdigere og mindre indesluttet end han havde været som Dreng, og Otto glædede sig over at hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse. »Viggo er ganske forelsket i Minona!« hviskede han til sin Søster. »Det maa du ikke sige – det lyder saa underligt!« udbød hun – hun vidste ikke hvorfor disse Ord mishagede hende saameget. »Du skal ikke tage det bogstaveligt lille Virginie!« svarede han med høj Latter, og gik sin Vej.

Da de Deputerede fra Præstegaarden havde udført deres Hverv, at invitere Aagesens til næste Dags Aften, begave de sig paa Hjemveien, fulgt af Minona og Viggo, som fornyede gamle Barndoms minder med Virginie, mens Otto talte med Minona – langt mindre overspændt end han talte om hende. Ved Kirkegaarden, hvor de skulde skilles ad, saae de en ung sørgklædt Dame der hurtigt forsvandt bag Træerne. »Saa du Tyra?« udbød Minona. »Den stakkels søde Pige – hun bliver ved at see saa daarlig ud!« svarede Virginie. »Hvem er den stakkels Tyra? – hun har en smuk Figur!« spurgte Otto. »Frøken Falk, som kom hertil i Vinter – har du ikke hørt os tale om hende?« »Nej, men det skal interessere mig meget at faae at vide hvorfor hun er en Stakkel.« »Hun mistede sit eneste Barn, den sødeste lille Pige, i Mai!« udbød Virginie naivt, i en bedrøvet Tone. Otto brast i Latter: »Det var rigtignok en fatal Historie! Men allersjælligste Virginie – hvorledes har Du gjort Bekjendtskab med en Frøken der har havt Leilighed til at miste sit Barn?!« Virginie blev blussende rød, men svarede i en sikker, skjønt bevæget Tone, idet hun saae paa ham med et fortrydeligt Blik: »Du faaer hende maa-skee at see hjemme imorgenaften! saa maa du selv bedømme om det